

Skutková zjištění

Paušální vtažení skutkových zjištění z jiných soudních řízení, jichž se stěžovatel neúčastnil, s odkazem na to, že jsou tyto skutečnosti "soudu známy z jeho činnosti" ve smyslu § 121 občanského soudního řádu, aniž by byla stěžovateli jako procesní straně dána možnost se s okruhem těchto skutečností seznámit a vyjádřit se k nim, představuje svévoli a nepřípustný zásah do jeho práva na slyšení.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 949/26 ze dne 2.7.2026)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele F. K., zastoupeného Mgr. et Mgr. J.P., Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem P., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, ze dne 19. prosince 2025, č. j. 70 Co 225/2025-188, za účasti Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci jako účastníka řízení a F. B., zastoupeného Mgr. Bc. T.B., advokátem, se sídlem Z., jako vedlejšího účastníka, tak, že rozsudkem Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 19. prosince 2025, č. j. 70 Co 225/2025-188, byla porušena práva stěžovatele dle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 19. prosince 2025, č. j. 70 Co 225/2025-188 se proto ruší.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti a obsah napadených rozhodnutí

1. Stěžovatel je zletilým synem vedlejšího účastníka. V roce 2021 byla rozsudkem Okresního soudu v Přerově (dále jen jako "okresní soud" nebo "soud prvního stupně") vedlejšímu účastníkovi stanovena povinnost platit stěžovateli výživné v částce 2 000 Kč měsíčně. Mezi stěžovatelem a vedlejším účastníkem neexistuje pokrevní pouto. Stěžovatel byl vedlejším účastníkem v dětství osvojen.

2. V řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, usiloval vedlejší účastník o zrušení vyživovací povinnosti vůči stěžovateli pro rozpor s dobrými mravy a stěžovatel vzájemným návrhem usiloval o zvýšení výživného pro změnu poměrů. Okresní soud v Přerově jako soud prvního stupně (dále jen jako "okresní soud") dospěl k závěru, že jsou dány předpoklady pro zvýšení výživného, nikoliv však v plné výši, a to z důvodů chování žalovaného (stěžovatel). Přiznal proto stěžovateli výživné snížené o 20 %. Výrokem I zvýšil výživné s účinností od 1. 9. 2022 postupně od částky 8 800 Kč měsíčně až na částku 10 200 Kč měsíčně. Výrokem II uložil soud vedlejšímu účastníkovi povinnosti zaplatit stěžovateli nedoplatek na výživném ve výši 257 800 Kč (ve splátkách po 21 500 Kč měsíčně). Žalobu vedlejšího účastníka na zrušení vyživovací povinnosti okresní soud zamítl a zamítl i vzájemný návrh stěžovatele v rozsahu, v němž zvýšení výživného nevyhověl.

3. Vedlejší účastník podal proti rozsudku prvního stupně odvolání. Namítal, že soud prvního stupně neposoudil správně otázku, zda je zvýšení (resp. přiznání výživného) v rozporu s dobrými mravy. Krajský soud v Ostravě - pobočky v Olomouci (dále jen "krajský soud") výrokem I změnil výroky I až IV rozsudku soudu prvního stupně tak, že se s účinností od 1. 5. 2023 zrušuje povinnost vedlejšího účastníka platit stěžovateli výživné. Výrokem II rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů nepřiznává a výrokem III rozhodl o náhradě nákladů řízení státu před soudem prvního stupně. Krajský soud své rozhodnutí odůvodnil znalostí bohaté historie rodinných konfliktů, jež byly před tímto soudem v minulosti řešeny. Na základě toho krajský

soud považoval za prokázané, že přiznání výživného stěžovateli by bylo v rozporu s dobrými mravy. Rozsudek krajského soudu nyní stěžovatel napadá ústavní stížností.

II. Argumentace stěžovatele

4. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen jako "Listina") a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

5. Porušení svého práva na spravedlivý proces spatřuje stěžovatel především v tom, že odvolací soud založil své rozhodnutí na zcela odlišném skutkovém závěru, než který zjistil soud prvního stupně, aniž by se se skutkovými závěry soudu prvního stupně vypořádal, a aniž by dal stranám možnost se k novým skutkovým závěrům vyjádřit. Krajský soud také hodnotil odlišně důkazy provedené soudem prvního stupně, aniž by je sám znovu provedl. Krajský soud vzal za svá skutková zjištění z opatrovnického řízení vedeného ve věci stěžovatelovy nezletilé sestry V. (neboť jsou soudu "známy z jeho úřední činnosti"), a to, aniž by je konkretizoval a dal stěžovateli možnost na ně procesně reagovat. Vyšel tak z poznatků, s nimiž stěžovatel nebyl vůbec seznámen, neboť od okamžiku svojí zletilosti již není účastníkem opatrovnického řízení vedeného o úpravě poměrů k jeho sestře. Při jednání nebyly strany upozorněny, že se odvolací soud hodlá odchýlit od hodnocení důkazů provedených soudem prvního stupně. Z napadeného rozsudku také není zřejmé, z čeho konkrétní skutková zjištění, na nichž krajský soud založil své rozhodnutí, vyplývají. Tím vzal krajský soud stěžovateli možnost realizovat odpovídající procesní obranu a navrhnout důkazy k vyvrácení skutečností, na nichž soud své odlišné posouzení vybudoval. Jeho postup a vydané rozhodnutí byly pro stěžovatele překvapivé a v tomto smyslu protiústavní; o nosných důvodech pro změnu rozhodnutí okresního soudu (založených na odlišných skutkových závěrech a odlišném právním posouzení) se stěžovatel dozvěděl až z písemného vyhotovení rozsudku odvolacího soudu.

6. Kromě uvedených formálních nedostatků stěžovatel zpochybňuje i věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Není pravda, že by jeho chování k otci (vedlejší účastník) bylo ovlivněno manipulací matky. Jde o důsledek hrubého a agresivního chování vedlejšího účastníka po dobu jejich společného soužití. Stěžovatel si je vědom, že v minulosti vůči vedlejšímu účastníkovi použil i on sám některé urážlivé výrazy, čehož nyní lituje. Pro zrušení vyživovací povinnosti však podmínky dány nebyly. V důsledku napadeného rozhodnutí musí stěžovatel vedlejšímu účastníkovi vrátit částku 416 747, 40 Kč. To pro něj má (s ohledem na limitovanou možnost přivýdělku při studiu) citelný finanční dopad. Je vojákem z povolání (t. č. studentem Univerzity obrany) a případná exekuce by ohrozila jeho další studium.

III. Procesní předpoklady řízení a průběh řízení před Ústavním soudem

7. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení podle zákona o Ústavním soudu. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána oprávněnou osobou [§ 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]; je včasná a není nepřipustná podle § 75 odst. 1 téhož zákona; stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Ústavní soud je příslušný k projednání ústavní stížnosti proti rozsudku krajského soudu, není však příslušný k projednání stížnosti proti rozsudku okresního soudu, neboť nemůže rušit rozhodnutí, které bylo změněno a plně nahrazeno.

8. Ústavní soud nenařídil ústní jednání, neboť od jednání nebylo možné očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

IV. Vyjádření ostatních účastníků řízení a replika stěžovatele

9. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřil Krajský soud v Ostravě - pobočky v

Olomouci. Uvedl, že shodně s okresním soudem shledal jednání stěžovatele jako rozporné s dobrými mravy, odlišně posoudil jen intenzitu. Odvolací soud nesdílel právní závěr prvostupňového soudu. Z jeho rozhodovací činnosti byly soudu známy také další skutkové okolnosti (§ 121 občanského soudního řádu), které navíc zcela korespondovaly s již učiněnými skutkovými zjištěními ze strany okresního soudu. Již samotná okolnost, že stěžovatel je v rámci studia zabezpečen platem a stipendiem, by sama o sobě vedla k zániku vyživovací povinnosti, nepůsobí však "tak zpětně" jako v důsledku rozporu s dobrými mravy. Krajský soud navrhuje, aby ústavní stížnost byla odmítnuta.

10. Vedlejší účastník využil svého práva vyjádřit se k ústavní stížnosti a uvedl, že ústavní stížnost není důvodná a měla by být odmítnuta. Postup odvolacího soudu považuje za správný a nespátňuje v něm žádné porušení ústavně zaručených práv ani žádný exces. Krajský soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, nehodnotil důkazy provedené nalézacím soudem a nedospěl k jinému skutkovému zjištění, pouze zaujal jiný právní názor na soudem prvního stupně zjištěný skutkový stav, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil. Pokud jde o odnětí práva vyjádřit se, obě strany navrhovaly k provedení důkaz opatrovnickým spisem, který byl připojen. Každý z účastníků mohl konkretizovat, co má být z tohoto spisu k důkazu provedeno, k jednotlivým provedeným důkazům se vyjádřit, příp. do spisu nahlédnout. V odvolacím řízení stěžovatel nenavrhoval žádné důkazy, k odvolacím soudem provedeným důkazům se nijak nevyjádřil.

11. Obdržená vyjádření Ústavní soud zaslal stěžovateli na vědomí a k případné replice. Stěžovatel ve vyjádření setrval na své argumentaci.

V. Věcné posouzení ústavní stížnosti

12. Ústavní soud posoudil všechny výše uvedené okolnosti, vycházel rovněž z obsahu spisu obecných soudů, a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

V. a) Obecná východiska přezkumu rozhodnutí

13. Ústavní soud připomíná, že jeho úkolem je ochrana ústavnosti (čl. 83 Ústavy). Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není povolán k přezkumu aplikace podústavního práva, a nezasahuje proto do rozhodovací činnosti soudů vždy, když došlo k porušení běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem. Jeho zásah je namístě až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody.

14. Právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům je součástí práva na spravedlivý proces garantovaného podle čl. 36 ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny.

15. Zásada audiatur et altera pars (budiž vyslechnuta i druhá strana) je Ústavním soudem chápána jako povinnost soudu vytvořit prostor zaručující účastníku řízení možnost účinně uplatňovat námitky a argumenty, které jsou způsobilé ovlivnit rozhodování soudu a s nimiž se soud musí v rozhodnutí náležitě vypořádat; vytvoření prostoru pro účinné vznesení námitek (v kontradiktorním schématu řízení) nejlépe zajišťuje ochranu základních práv; ta je z hlediska fair procesu prvotním účelem soudního řízení. Institucionálně garantovaná možnost dotčených osob návrhy a námitkami účinně participovat na soudním procesu patří mezi elementární pravidla soudního řešení sporů (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 2119/11).

16. V judikatuře ESLP se v souvislosti s právem vyjádřit se k věci hovoří o principu kontradiktornosti. Podle něj musí být oběma stranám řízení dána možnost seznámit se se stanovisky a důkazy předloženými soudem s cílem ovlivnit jeho rozhodnutí, přičemž tentýž požadavek je třeba klást na postup soudu ex officio či na skutečnosti procesního charakteru [rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Čepek proti České republice ze dne 5. září 2013 č. 9815/10, § 44 a 45, dále viz

KMEC, J. Kapitola XVI (Právo na spravedlivý proces) In KMEC, J. a kol. Evropská úmluva o lidských právech. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025. s. 971 a tam odkazovaná judikatura].

17. Povinnost soudu poskytnout stranám prostor pro vyjádření vztahuje judikatura Ústavního i Nejvyššího soudu rovněž ke skutečnostem obecně známým a skutečnostem známým soudu z jeho úřední činnosti (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 433/10, rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 2273/2022, bod 70). Není totiž vyloučeno, aby strany vyvrátily závěr soudu o skutečnosti obecně známé nebo skutečnosti známé z jeho úřední činnosti (rozsudek sp. zn. 28 Cdo 1885/2008), případně prokázaly, že v konkrétním případě se obecně známá skutečnost neprosazuje (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2635/2018).

18. Pokud jde o samotné vymezení kategorie "skutečností známých soudu z jeho úřední činnosti", odborná literatura odmítá příliš široké pojetí, které v tomto smyslu chápe i skutečnosti, jež lze zjistit ze spisů vedených u téhož soudu [LAVICKÝ, P. In LAVICKÝ, P. a kol. Občanský soudní řád (§ 1 až 250l). Řízení sporné. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2016. s. 599, shodně ŠÍNOVÁ, R. In ŠÍNOVÁ, R. a kol. Civilní proces. Obecná část a sporné řízení. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020. s. 270, marg. č. 583]. Komentářová literatura upozorňuje, že pokud by mělo jít o skutečnost z jiného soudního spisu, měl by být proveden důkaz listinou [HROMADA, M. § 121 (Znamé skutečnosti) In SVOBODA, K. a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 2. Dostupné na beck-online.cz].

19. V nálezu sp. zn. I. ÚS 1424/09, v nálezu sp. zn. II. ÚS 46/10 nebo v nálezu sp. zn. I. ÚS 2445/25 posuzoval Ústavní soud "přenositelnost" skutkových zjištění z jednoho typu řízení do jiného (z trestního do civilního, resp. správního řízení), kterého byl účasten odlišný okruh účastníků. Konstatoval, že pokud neměly třetí osoby neúčastníci se předchozího trestního řízení možnost seznámit se se skutečnostmi, jež byly předmětem dokazování v tomto řízení, bylo by v rozporu s jejich právem na slyšení, kdyby nemohlo být dokazování k těmto okolnostem provedeno v následném řízení, jehož se účastní. Uvedená situace dopadá i na posuzovanou věc, neboť i zde byly do řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí, vnesena prostřednictvím § 121 občanského soudního řádu skutková zjištění z jiného řízení, jehož nebyl stěžovatel od svojí zletilosti účastníkem.

20. Odvolací soud má v souladu s apelačním principem dle § 213 občanského soudního řádu oprávnění přezkoumávat skutková zjištění nalézacího soudu. V návaznosti na to mu § 220 odst. 1 občanského soudního řádu umožňuje změnit rozhodnutí nalézacího soudu, pokud na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k jiným právním závěrům, nebo sám zjistí skutkový stav doplněním či zopakováním dokazování. Odvolací soud tedy není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil nalézací soud, pokud se však míní odchýlit od jeho skutkových zjištění, je nutno, aby důkazy zopakoval a vytvořil si tak rovnocenný podklad pro případně odlišné zhodnocení důkazů. S ohledem na význam dokazování pro řádný a spravedlivý průběh soudního řízení Ústavní soud ve své judikatuře toto zákonné pravidlo vztáhl pod rámec, jenž je z pohledu ústavněprávního chráněn čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Změnil-li odvolací soud rozhodnutí nalézacího soudu z důvodu odlišného hodnocení důkazů provedených nalézacím soudem, aniž by sám důkazy zopakoval, omezí právo účastníka řízení na spravedlivý proces, a to porušením základních ústavním pořádkem chráněných zásad důkazního řízení - zásady ústnosti a přimosti [viz nálezy sp. zn. II. ÚS 1741/18; nálezy sp. zn. IV. ÚS 57/04; nálezy sp. zn. III. ÚS 3432/15 ze dne 8. 8. 2017 či nálezy sp. zn. II. ÚS 1180/14].

V. b) Aplikace obecných východisek na konkrétní věc

21. Ústavní soud vyšel z obsahu ústavní stížnosti, jejích příloh a z obsahu vyžádaného spisu obecných

soudů a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

22. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že "přejímá správná skutková zjištění okresního soudu, jak jsou obsažena v odůvodnění napadeného rozsudku, a pro stručnost na ně odkazuje." (bod 5). Tato zjištění však hodnotil odlišně: "S poukazem na shora vyložené krajský soud nesdílí přesvědčení prvostupňového soudu, že chování žalovaného vůči žalobci nebylo natolik v rozporu s dobrými mravy, aby bylo možné učinit závěr o tom, že žalobce nemá vůči žalovanému vyživovací povinnost. Podle krajského soudu se totiž jednoznačně příčí dobrým mravům a všeobecně uznávaným morálním zásadám ta skutečnost, že žalovaný na jedné straně dlouhodobě a důsledně odmítá vše, co je alespoň vzdáleně spojeno s osobou žalobce (včetně společného příjmení), a na stranu druhou po něm požaduje plnění vyživovací povinnosti v nezanedbatelném rozsahu." (bod 8). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (body 7 a 8) je dále zřejmé, že krajský soud vyšel z vlastních skutkových zjištění převzatých ze "své dlouhodobé rozhodovací a úřední činnosti" ve věcech stěžovatele a jeho rodinných příslušníků. K takto převzatým skutkovým závěrům neprováděl v posuzované věci žádné dokazování s odkazem na § 121 občanského soudního řádu. Podstatné je, že nešlo pouze o dílčí skutková zjištění, ale o komplexní souhrnné skutkové zjištění, jež odvolací soud položil za základ pro odlišné právní posouzení věci: "Krajský soud na základě své dlouhodobé rozhodovací a úřední činnosti zdůrazňuje, že je velmi podrobně seznámen s rodinnými poměry a vazbami účastníků, neboť opakovaně rozhodoval především v opatrovnických věcech dříve nezletilého žalovaného a jeho stále nezletilé sestry V. Na podkladě velmi bohaté spisové dokumentace včetně rozsáhlého znaleckého zkoumání jednotlivých členů rodiny a jejich vzájemných vazeb je pak nutno učinit závěr, že jak žalovaný, tak jeho nezletilá sestra V., se k žalobci (otci) dlouhodobě chovali extrémně odmítavě a nepřátelsky, přičemž hlavní příčinou popsaného chování je dlouhodobě manipulativní přístup ze strany matky žalovaného. Zcela extrémní chování a postoje žalovaného k žalobci tak dlouhodobě nemá jasnou a objektivní příčinu, kterou by žalobce, coby otec žalovaného, takové chování zavinil." Nelze proto přisvědčit námitce krajského soudu formulované v jeho vyjádření k ústavní stížnosti, že vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně. Krajský soud skutková zjištění doplnil blíže nedefinovaným okruhem skutečností známých mu z jeho činnosti, a některé důkazy provedené okresním soudem hodnotil jinak.

23. K popsanému procesnímu postupu lze mít několik výhrad. Zaprvé je nepřípustné, aby soud převzal celý komplex skutkových zjištění z jiných řízení s odkazem na to, že jsou mu známa z úřední činnosti. Převzetí skutkových zjištění z jiných řízení je možné, avšak za dodržení procesního postupu, který umožní účastníkům řízení i na takové důkazy řádně reagovat. Správně by měl tedy soud skutková zjištění z jiných spisů přebírat provedením jednotlivých listin k důkazu, což neučinil. Jak je odůvodněno výše (viz body 18, 19 tohoto nálezu) mezi skutečnosti uvedené pod § 121 občanského soudního řádu nelze zahrnout skutečnosti, které by soud mohl zjistit ze spisu vedeného v jiné věci; v takovém případě musí být proveden důkaz listinou. Podstatné však je, že jak v případě obecně známých skutečností, tak v případě skutečností známých soudu z jeho úřední činnosti, by krajský soud musel stěžovatele a další účastníky řízení s nimi seznámit a poskytnout jim možnost vyjádřit se a procesně reagovat (viz bod 17 tohoto nálezu).

24. V projednávané věci byla do řízení odvolacím soudem "vtažena" skutková zjištění z jiných řízení, v nichž nebyl stěžovatel vůbec účastníkem (opatrovnické řízení týkající se jeho nezletilé sestry) a neměl proto možnost se k nim v průběhu těchto řízení vyjádřit (pokud účastníkem byl, byl ještě nezletilý). Prostor pro vyjádření nedostal stěžovatel ani v řízení v této věci před odvolacím soudem, který strany o záměru použít v řízení skutečnosti postupem § 121 občanského soudního řádu poučil pouze zcela nekonkrétně a nedal jim proto možnost na tuto situaci odpovídajícím způsobem zareagovat. Rozsah takto doplněných skutkových zjištění nebyl v žádném případě marginální. Na nepřípustnosti postupu krajského soudu nemůže nic změnit ani námitka vedlejšího účastníka, že ke spisu ve věci byl připojen opatrovnický spis, neboť krajský soud žádným způsobem nekonkretizoval, která dílčí

skutková zjištění či důkazy z opatrovnického spisu přebírá.

25. Odvolací soud tedy nedal stěžovateli možnost navrhnout k vyvrácení uvedených skutečností důkazy, případně zpochybnit jejich status vyplývající z § 121 občanského soudního řádu, jak vyžaduje výše odkazovaná judikatura Ústavního i Nejvyššího soudu. Se skutkovými závěry a právním hodnocením věci se strany mohly seznámit až z písemného vyhotovení rozsudku. Podstatné rovněž je, že se jednalo o skutečnosti vyplývající ze vzájemných rodinných vztahů účastníků řízení, jejichž hodnocení je vždy citlivé, a ze strany soudu je nepřípustné z nich dovozovat závěry bez možnosti účastníků vyjádřit se k nim a připojit vlastní úhel pohledu a kontext. Je tedy možno shrnout, že krajský soud si v posuzování věci počínal svévolně, přičemž důsledky do právní sféry stěžovatele byly značné (zrušení vyživovací povinnosti a s tím související povinnost vrátit již plněné výživné v řádu stotisíců korun). Jeho pochybení jsou natolik zásadní že dosahují intenzity protiústavnosti.

VI. Závěr

26. Krajský soud si paušálním vtažením skutkových zjištění (v podobě nepřípustného skutkového zjištění) z jiných soudních řízení s odkazem na to, že "jsou mu známy z jeho činnosti", počínal svévolně. Jelikož strany s okruhem těchto skutečností neseznámil a nedal jim možnost se k nim vyjádřit, odňal stěžovateli právo na slyšení.

27. V novém řízení bude krajský soud vázán ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy právními názory vyslovenými v tomto nálezu. Jeho povinností je rozhodnout znovu, přičemž Ústavní soud nepředjímá meritorní posouzení věci. Odvolací soud však musí ke svému závěru dospět na základě ústavně konformního dokazování, a i v ostatních aspektech, jež byly jednoznačně identifikovány výše, zachovat právo stěžovatele na spravedlivý proces. V novém rozhodnutí je jistě namístě zohlednit skutečnost, že stěžovatel od září 2025 pobírá při svém studiu i plat, tato skutečnost však neovlivňuje předchozí období.

28. Ústavní stížnost proti rozsudku okresního soudu Ústavní soud odmítl podle § 43 odst. 1 písm. d) téhož zákona jako návrh, k jehož projednání není příslušný.

Další články:

- [Náklady řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Propuštění duchovních \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Skutková zjištění](#)
- [Tarifní hodnota \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předčasný důchod](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Prozatímní rozhodnutí](#)
- [Prozatímní rozhodnutí](#)
- [Imise \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Neplatnost právního úkonu](#)
- [Ochrana přírody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)